

W E T S E L A M N E

EEN VLAAMSE MANIE

Iemand die tracht te ontkennen dat er bij een groot deel van de bevolking zoiets bestaat als een 'vlaams bewustzijn' geeft wel op zijn minst blijk van slechte wil.

Voor groepen zoals TAK, VMO, Voorpost, kortom, extreem-rechts is dat Vlaams bewustzijn een uitgesproken basis om militanten aan te trekken.

Historisch gezien kunnen we wel stellen dat de Vlaamse ontvoogdingsstrijd gestreden is. Het Vlaamse volk wordt niet meer verdrukt door een exclusief frankofone bourgeoisie.

De Vlaamse beweging is immers altijd een strijd geweest van een fractie van de nationale bourgeoisie -in dit geval de Vlaamse- die samen met de kleinburgerij streed voor autonomie. Onder druk van de gevestigde kapitalistische moraal -onder andere vertolkt in de katholieke classesolidariteitsleer- is de Vlaamse arbeider zich dan ook gaan vereenzelvigen met de belangen van 'zijn bourgeoisie', met de belangen van de bedrijven waarin hij werkt.

Bepaalde Vlaamse managers, kaderleden en leden van beheerraden huldigen de neoliberale en technokratische ideologie ter verrechtvaardiging van de overheersing van het (buitenlandse) monopoliekapitaal. Het zijn -vooral nu- deze figuren die een rechtmatige plaats opeisen in het Belgisch-Brussels bestel.

Daar waar 25 jaar geleden de franstalige groep Société Générale nog de lakens uitdeelde, heeft ze sindsdien plaats moeten ruimen voor Vlaamse kapitaals-groepen en holdings zoals de Kredietbank, Almanij, groep Gevaert en Ibel.

Het feit dat deze nieuwkomers vooral uit de Antwerpse havenkringen stammen, tekent op zijn beurt hoe de kaarten in het Vlaamse landsgedeelte nu liggen. Het is duidelijk dat er historisch gezien inderdaad zoiets heeft plaatsgevonden als een Vlaamse ontvoogdings-strijd.

De enige die er profijt heeft mee geboekt is het VLAAMSE KAPITALISME.

Wij mogen niet voorbijgaan aan deze vaststellingen wat betreft een discussie rond amnestie.

Immers, het grootste gedeelte van de Vlaamse burgerij zag in de Nieuwe Orde een meer dan positieve evolutie in de richting van haar belangen.

Elke jaarlijkse kerstperiode is weer goed voor een regen pamfletten met de oproep om definitief een kruis te maken over het bruinkeurde verleden.

Signatuur: Voorpost, TAK, VMO...

Wat bedoelen deze zwarte schildknepen met amnestie ? Met amnestie bedoelen zij een volledig eerherstel voor alle collaborateurs, een eerherstel met inbegrip van de totale schadeloosstelling door de staat voor de straffen en boetes die ze ten gevolge van hun collaboratie hebben opgelopen én de teruggave van alle verloren titels, graden, salarissen en functies in de administratie en het onderwijs.

Amnestie betekent een beloning voor het incivisme, een trap in de rug voor het verzet en een kaakslag voor de vele oorlogsslachtoffers die tot vandaag nog wachten op de afhandeling van hun dossiers.

Optochten voor amnestie bestaan meestal uit herschappen die de vergassing van zes miljoen joden door het Derde Rijk tegen beter weten in blijven ontkennen.

Amnestie eisen betekent voor hen een krapuleuze aanklacht tegen iedereen die NIET met de nazi's meeheulde.

Wanneer het begrip amnestie juridisch wordt geïnterpreteert, dan behoudt het altijd de inhoud en de gedachtegang dat de MISSTAP NOOIT GEZET IS, en dat de beschuldigde dus JUIST gehandeld heeft.

ANTI-VLAAMS ?

In Vlaams-nationalistische kringen, zowel rechts als eerder progressief gesitueerd, tracht men het anti-vlaamse karakter van de repressie aan te tonen. Zowel de geschiedenis als de statistieken spreken deze visie tegen:

Na de oorlog werden 241 collaborateurs terechtgesteld: 122 Walen, 105 Vlamingen en 14 Brusselaars. Per taalgroep werd ongeveer 5 % méér Walen met zware straffen (van doodstraf tot en met 5 à 10 jaar) bedacht dan Vlamingen. Bovendien bedroeg het aantal doodstraffen op tegenspraak in Wallonië 151 eenheden meer (699 tegen 548) dan in Vlaanderen. Alleen het aantal 'kleine incivieken' (tot en met een veroordeling van 5 jaar) ligt in Vlaanderen aan de hoge kant.

Dat maakt dat het percentage van alle veroordeelden een ietsje hoger ligt in Vlaanderen. Bij ons werd 0,75 % van de bevolking wegens collaboratie veroordeeld, in Wallonië 0,53 % en in Brussel 0,56 %

Niet toevallig lagen de hoogste percentages te Antwerpen (0,95 %) en Oost-Vlaanderen (0,80 %); nog steeds broeinesten van extreem-rechts.

ZE WILLEN ALLEEN VOLLEDIGE POLITIEKE AMNESTIE.

Misschien is België dan geen al te amnestievriendelijk land, toch zijn er tussen 1948 en 1962 allerlei maatregelen uitgedokterd om de gevolgen van de repressie en de epuratie (uitstoting uit de openbare diensten) te verminderen.

HET GENADEBESLUIT.

Dit is een voorrecht van de koning waarmee hij de strafrechtelijke gevolgen van een veroordeling kan verminderen, kwijtschelden of in een andere straf omzetten. Eind 1949 waren er al 18.726 genadebesluiten getroffen. Tussen 1 juli '61 en 18 juni '68 werden nog eens 1.056 genadebesluiten toegekend, en sindsdien zijn er nog meer dan 600 bijgekomen.

HET EERHERSTEL.

Door het eerherstel wordt een einde gemaakt aan de gevolgen van de veroordeling. In 1976 bedroeg het aantal in eer herstelde personen naar schatting 11.966. Bij de mildering van de gevolgen van de repressie is in ruime mate gebruik gemaakt van genademaatregelen en eerherstel. Vermindering en omzetting door genade heeft in het overgrote deel van de gevallen gunstige gevolgen gehad, en nog steeds is een genademaatregel mogelijk.

Nog belangrijker was de wet van 30 juni 1961. Deze wet was in feite een MINI-AMNESTIEWET. Door die maatregel kregen 20.650 personen, die op de auditeurslijst hadden gestaan en geen veroordeling hadden opgelopen, automatisch rechtsherstel.

Verder kregen 22.487 veroordeelden tot 3 jaar of minder (of wier straf door bijvoorbeeld een genadebesluit tot die maat was teruggebracht) de opheffing van het verval van hun burgerlijke en politieke rechten.

Vanaf een veroordeling van meer dan vijf jaar diende de betrokkene wel te beloven dat hij de wetten van het Belgische Volk zou eerbiedigen. Sommigen hebben dat geweigerd en blijven dat weigeren. Dat is dan jammer voor hen. Het is o.m. voor hen dat amnestie geëist wordt.

Wij dienen ons te hoeden om ons te laten vangen aan de terminologie die konsekwent door extreem-rechts gevoerd wordt.

Een deel overigens overtuigde anti-fascisten is reeds lang vanuit humane overtuiging bereid gevonden de eis voor amnestie te ondersteunen, zij het met een aantal restricties. Het blijft echter onaanvaardbaar, al is het enkel op juridisch vlak, het fascisme en de collaboratie met welwillendheid te bedenken.

KLASSEGERECHT.

Dit betekent echter niet dat het bestaande justitieapparaat gelijk heeft op elk vlak. Het blijft namelijk een klassejustitie die op geen enkel moment heeft geageerd vanuit een anti-fascistische invalshoek.

Ter illustratie enkele besluitwetten waarop de justitie zich baseerde om collaborateurs te veroordelen.

Art. II3 S.W. (besluitwet van II.10.1916) Iedere Belg die de wapens tegen België opneemt, wordt gestraft met de dood.

Voor de toepassing van deze bepaling geldt als opnemen van de wapens tegen België het feit dat men voor de vijand wetens een taak vervult van strijd, vervoer, arbeid of bewaking, die normaal op de vijandelijke legers of hun diensten rust.

Art. II8 S.W. (Besluitwet van II.10.1916, besluitwet I6.I2).

De straffen, bepaald in de artikels II3, II5, en II6 zijn gelijk, onverschillig of de misdaden in die artikelen omschreven, tegen België zijn gepleegd dan wel tegen de bondgenoten van België die tegen de gemeenschappelijke vijand optreden. Voor de toepassing van deze bepaling is 'bondgenoot van België' elke staat die zelfs zonder verdrag van bondgenoot, oorlog voert tegen een Staat waarmee België zelf in oorlog is.

Het is duidelijk dat anti-fascisme wel de laatste zorg van het juridische apparaat was.

Terwijl de algemene teneur zowel vóór als na de oorlog geïnspireerd was op een militant anti-kommunisme, één van de katholieke argumenten trouwens om te collaboreren met de nazi's, blijkt juridisch dat Rusland als een bondgenoot werd beschouwd. Het edelmoedige én anti-fascistische verzet dat tijdens de bezetting praktisch uitsluitend door militanten van de KP werd gevoerd, wacht nog steeds tevergeefs op enige blijk van dankbaarheid vanwege het Belgische Staatsapparaat.

Sommigen leggen nogal eens zwaar de nadruk op de 'beestachtige repressie' na de oorlog. De feiten zelf spreken deze 'God is liefde - liefde is amnestie'-militanten echter tegen. Hoewel de Belgische wet de meeste misdaden tegen de veiligheid van de staat met de dood bestraft, werden 'amper' 1.202 personen ter dood veroordeeld.